

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7922 van 27 februari 2007
in de zaak X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die in zijn verzoekschrift beweert de nationaliteit van Myanmar te bezitten, op 3 december 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 5 oktober 2007 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2007, beide aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 november 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DE DECKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 22 februari 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 oktober 2007 wordt de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf door gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 03/12/2003 in België asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 28/03/2006 met een beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, aan betrokkene betekend op 18/04/2006.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De duur van de procedure –namelijk 2 jaar en 4 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De bewering van betrokkene dat hij niet over de financiële middelen zou beschikken om de terugreis te kunnen maken, vormt geen uitzonderlijke omstandigheid aangezien hij een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om de terugreis te financieren.

Wat betreft de vrees voor elke –zelfs tijdelijke- terugkeer naar het land van herkomst: verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die reeds tijdens de asielprocedure naar voren werden gebracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde asielinstanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen –die als ongeloofwaardig werden bevonden- in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat betrokkene opzettelijk gepoogd heeft de Belgische asielinstantie te misleiden waardoor er dan ook geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas.

De overige elementen –nl. inschrijving bij de VDAB, de wil tot een opleiding automechaniek, de Nederlandse taallessen en de kennis van de Nederlandse taal, het lidmaatschap bij de organisatie Be.Be.Friendship en de ruime vrienden- en kennissenkring- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”

1.3. Tevens wordt hem op 5 november 2007 bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit betreft de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de overschrijding aan van de “redelijke termijn”.

In casu betoogt verzoeker in essentie dat de asielprocedure bijna twee en een half jaar in beslag heeft genomen, wat in zijn ogen een onredelijk lange termijn betreft; dat daarbij nog een termijn van 1,8 jaar verstreken is tussen de datum van de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de beslissing hierover; dat er geen enkele reden is om beleidsmatig uit te gaan van een termijn van 4 jaren, en er nog minder reden is dat deze termijn moet geteld worden vanaf de aanvraag tot de uitvoerbare beslissing; dat het evidentier lijkt dat deze termijn wordt geteld van de aanvraag tot de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten; dat de procedure en de onzekerheid al zeer lang aan de gang zijn en dat de duurtijd niet als redelijk kan worden aangemerkt, misschien wel als vergelijkbaar met de duurtijd die andere asielprocedures in beslag nemen, maar niet als redelijk in de zin van het E.V.R.M.

In zoverre kan worden aangenomen dat verzoeker de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur van de redelijke termijn, stelt de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen vast, dat waar verzoeker de overschrijding van de redelijke termijn voor wat betreft de asielprocedure aanvoert, in het bestreden besluit wordt overwogen dat *“De duur van de procedure –namelijk 2 jaar en 4 maanden- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”*

Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. In casu brengt verzoeker geen elementen aan die laten besluiten tot de kennelijke onredelijkheid van de voormelde in het bestreden besluit gedane vaststelling.

Voor wat betreft de behandelingsduur van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, dient te worden benadrukt dat, rekening houdende met het grote aantal aanvragen die overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet werden ingesteld en het feit dat telkens een individueel onderzoek vereist is, een behandelingstermijn van iets minder dan twee jaar (1,8 jaar) niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat verzoeker lange tijd op illegale wijze in België verblijft en zich intussen integreert, is uitsluitend aan zijn eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking genomen worden (R.v.St., nr.123.942, 7 oktober 2003; R.v.St., nr. 171.554, 25 mei 2007).

Tevens dient te worden opgemerkt dat de overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds de definitieve afwijzing van zijn asielaanvraag illegaal in het Rijk verblijft. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker geen voordeel kan halen uit het middel, zodat het middel onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

Waar de verzoeker kritiek levert op het “beleidsmatig” in aanmerking nemen van welbepaalde termijnen, volstaat de vaststelling dat de Raad zich niet over een dusdanig geuite kritiek vermag uit te spreken, aangezien hij, als administratief rechtscollege, als enige bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2. Voor wat onder hoofding “3° Buitengewone omstandigheden” als een tweede middel zou kunnen worden aanzien, volstaat de vaststelling dat, in zoverre verzoekers betoog, rekening houdende met het in artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalde dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen en onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel die door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden en de wijze waarop deze rechtsregel wordt geschonden (R.v.St., nr. 138.590, 17 december 2004; R.v.St., nr. 130.972, 4 mei 2004 en R.v.St., nr. 135.618, 1 oktober 2006), op voldoende duidelijke wijze te kennen geeft welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden handeling is geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zijn geschonden, hij zich in het middel in wezen beperkt tot het grotendeels herhalen van zijn argumenten aangevoerd in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat hij in wezen zijn beoordeling in de plaats stelt van de beoordeling gedaan door de verwerende partij. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Verzoeker maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn asielrelaas te laten heronderzoeken, dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissingen kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid, niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Het tweede middel is niet ontvankelijk.

2.3. Voor wat onder hoofdding “4° Bijzondere banden met België” als een derde middel zou kunnen worden aanzien kan andermaal worden verwezen naar het bepaalde in artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet.

In casu geeft verzoeker een aantal hypothetische beschouwingen, zonder daarmee aan te geven welke rechtsregel of welk rechtsbeginsel door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden en in welk opzicht die regel of dat beginsel zijn geschonden.

Het derde middel is niet ontvankelijk

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari twee-duizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.